

**RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG
TE ANTWERPEN
VAN 1 OKTOBER 2021**

Afdeling Antwerpen

Kamer AFi1

Inzake:

(...) wonende te (...)

eisende partij

- vertegenwoordigd ter zitting door meester Jef Van Eyndhoven loco meester Mark Crommen te 2000 Antwerpen,

TEGEN:

DE BELGISCHE STAAT,

Federale Overheidsdienst Financiën, Algemene Administratie van de Fiscaliteit, vertegenwoordigd door de Adviseur-generaal, Directeur van het P Centrum Antwerpen, team expertise, met kantoren gevestigd te 2000 Antwerpen, Italiëlei 4 bus 1, KBO : 0308.357.159

verwerende partij

- vertegenwoordigd ter zitting door de heer (...), in hoedanigheid van rijksambtenaar voor de Federale Overheidsdienst Financiën.

Gezien de stukken in het dossier der rechtspleging, onder meer:

- het verzoekschrift toegekomen ter griffie op 9 april 2020, ingeschreven op 9 april 2020,
- de beschikking verleend overeenkomstig artikel 747, §1 van het Gerechtelijk Wetboek op 29 mei 2020,
- de besluiten van partijen.

Gelet op de wet van 15 juni 1935 op het gebruik van talen in de gerechtszaken.

Gehoord partijen in hun middelen en gezegden ter zitting van 3 september 2021.

* * * * *

1. Procedurele voorgaanden

De betwisting heeft betrekking op de aanslag in de personenbelasting in hoofde van eiseres gevestigd voor aanslagjaar 2018, kohierartikel 695589364, voor een te betalen bedrag van 3.440,10 euro.

Eiseres diende voor aanslagjaar 2018 een tijdige aangifte in de personenbelasting in en deelde mede dat zij van mening was dat de vergoeding t.b.v. 42.302,48 euro niet belastbaar was. Op 2 april 2019 verzendt de belastingadministratie een bericht van wijziging aan eiseres en deelt mede dat dit bedrag wel belastbaar is als bezoldiging (artikel 31, tweede lid, 3° WIB 92). Eiseres deelt tijdig haar niet akkoord met de inhoud van dit bericht mede, volgens eiseres betreft het een morele schadevergoeding. Op 9 mei 2019 verzendt de belastingadministratie een kennisgeving van beslissing tot taxatie waarin zij bij haar standpunt blijft. Op 17 mei 2019 wordt de betwiste aanslag gevestigd.

Namens eiseres wordt tijdig een bezwaarschrift ingediend. In de administratieve beslissing d.d. 9 januari 2020 wordt het bezwaarschrift afgewezen.

Bij verzoekschrift neergelegd ter griffie op 9 april 2020 maakte eiseres de zaak ter bestrijding van voormelde aanslag aanhangig bij deze rechtbank.

2. Vorderingen van partijen

De vordering van eiseres strekt ertoe de administratieve beslissing d.d. 9 januari 2020 te vernietigen, de herberekening en dienvolgens ontheffing te bevelen van de betwiste aanslag in de personenbelasting met kohierartikel 695589364 in de mate dat daarin ten onrechte schadevergoedingen t.b.v. 42.302,48 euro worden belast onder code 1308. Verweerder te veroordelen tot terugbetaling van al de ten onrechte betaalde sommen vermeerderd met de moratoriuminteressen en verweerder te veroordelen tot de kosten van het geding, m.i.v. de rechtsplegingsvergoeding t.b.v. 1.320,00 euro.

Ter terechtzitting vordert eiseres de geïndexeerde rechtsplegingsvergoeding.

De Belgische Staat verzoekt de rechtbank de vordering van eiseres onontvankelijk te verklaren in de mate dat vernietiging van de bestreden beslissing wordt gevorderd en voor het overige de vordering ontvankelijk maar ongegrond te verklaren en eiseres tot de kosten te veroordelen.

3. Toelaatbaarheid

Verweerder voert aan dat de vordering van eiseres ontoelaatbaar is in de mate dat deze strekt tot vernietiging van de bestreden beslissing over het door eiseres ingediende bezwaarschrift.

De rechtbank oordeelt dat in het kader van de betwisting inzake inkomstenbelastingen de bestreden aanslag zelf ter beoordeling wordt voorgelegd aan de rechtbank (vergelijk Cass. 11 mei 2018, F.16.0139.F). De eventuele vernietiging van de administratieve beslissing heeft geen invloed op de geldigheid van de aanslag. Eiseres toont niet aan welk belang zij bij de vernietiging van de administratieve beslissing zou kunnen hebben.

In zoverre eiseres de vernietiging of de ontheffing van de aanslag zelf nastreeft, is de rechtsvordering toelaatbaar.

4. Beoordeling — de vergoedingen toegekend door het Arbeidshof

De betwisting tussen partijen betreft de al dan niet belastbaarheid van twee vergoedingen bepaald door het Arbeidshof in het arrest d.d. 19 februari 2018 (stuk 4 van eiseres) en te betalen door de voormalige werkgever van eiseres, met name:

- een forfaitaire vergoeding wegens schending van de Antidiscriminatiewet t.b.v. 34.370,76 euro
- een vergoeding wegens kennelijk onredelijk ontslag t.b.v. 7.931,72 euro.

Volgens eiseres betreffen deze twee vergoedingen schadevergoedingen specifiek voor persoonlijk geleden individuele morele schade en hebben deze niets te maken met enige compensatie voor verlies van belastbare beroepsinkomsten. Eiseres verwijst ook naar het feit dat de arbeidsovereenkomst uiteindelijk niet werd beëindigd door de werkgever maar door eiseres zelf op basis van medische overmacht zonder dat de opzeggingstermijn nog moest worden gepresteerd en zonder dat de toenmalige werkgever enige vergoeding diende te betalen.

Volgens verweerder betreffen het vergoedingen die een schade herstellen van beroepsmatige aard en betreffen het belastbare vergoedingen overeenkomstig artikel 31, eerste lid en tweede lid, 3° WIB 92, met name vergoedingen verkregen uit hoofde of naar aanleiding van het stopzetten van de arbeid of het beëindigen van een arbeidsovereenkomst. Verweerder verwijst naar de forfaitaire berekening van de vergoedingen en naar het feit dat er geen rekening wordt gehouden met een daadwerkelijke ondergane individuele morele schade.

Overeenkomstig artikel 31, tweede lid, 3° WIB 92 zijn alle vergoedingen verkregen uit hoofde of naar aanleiding van het stopzetten van de arbeid of het beëindigen van een arbeidsovereenkomst belastbaar.

Een vergoeding is niet belastbaar indien een arbeidsrechtbank of -hof, in een specifiek geval, beslist om een vergoeding toe te kennen wegens morele schade ingevolge een fout begaan door de werkgever uit hoofde of naar aanleiding van het stopzetten van de arbeid of het beëindigen van de arbeidsovereenkomst (vergelijk Circ. Nr. Ci. RH. 241/539.525 d.d. 9 maart 2004).

Antidiscriminatiewet

Op basis van het vonnis van de Arbeidsrechtbank en het arrest van het Arbeidshof (stukken 3 en 4 van eiseres) blijkt dat eiseres een schadevergoeding vorderde omdat zij werd ontslagen omwille van haar gezondheidstoestand. De toenmalige werkgever van eiseres stelde in de arbeidsrechtelijke procedure dat de gezondheidstoestand van eiseres geen rol had gespeeld in de beslissing tot ontslag.

De Arbeidsrechtbank oordeelde als volgt:

Mevrouw (...) was arbeidsongeschikt sinds 3 september 2015 en werd daags nadat zij het attest van verlenging van arbeidsongeschiktheid had overgemaakt ontslagen op 30 september 2015. In de brief d.d. 12 mei 2016 wordt verwezen naar de verlenging van de arbeidsongeschiktheid en het feit dat deze tot gevolg heeft dat de dienst niet meer correct kan werken. Deze twee elementen zijn objectieve feiten die doen vermoeden dat mevrouw (...) werd gediscrimineerd. Huidige of toekomstige gezondheidstoestand is een beschermd criterium in de zin van de Antidiscriminatiewet van 10 mei 2007 ter bestrijding van bepaalde vormen van discriminatie, onverminderd de toepassing van andere wettelijke bepalingen. ... Vastgesteld dient te worden dat de N.V. er niet in slaagt om het vermoeden van discriminatie te weerleggen. Mevrouw (...) kan dan ook aanspraak maken op een forfaitaire vergoeding gelijk aan het brutoloon van zes maanden overeenkomstig artikel 18 §2,2° Antidiscriminatiewet.

Het Arbeidshof bevestigde dit oordeel van de eerste rechters.

Hieruit volgt dat eiseres een vergoeding kreeg omdat zij discriminatoir werd behandeld wegens haar gezondheidstoestand, zijnde aldus haar persoonlijke situatie. Het feit dat deze vergoeding forfaitair werd berekend op basis van de bezoldiging van eiseres en dat artikel 18, §2, 2° van de Antidiscriminatiewet verwijst naar materiële en morele schade ontnemt het karakter van de vergoeding niet, met name dat deze niet beroepsmatig van aard is. Te dezen blijkt uit de concrete gegevens van het dossier niet en het wordt ook niet aangetoond dat de vergoeding geheel of gedeeltelijk bijvoorbeeld werd berekend om een verlies van belastbare beroepsinkomsten te compenseren (vergelijk Circ. Nr. Ci. RH. 241/621.336 van 25 oktober 2013). De rechtbank oordeelt dat deze vergoeding een niet belastbare vergoeding vormt.

Artikel 9, §2 van cao nr. 109

Op basis van het vonnis van de Arbeidsrechtbank en het arrest van het Arbeidshof (stukken 3 en 4 van eiseres) blijkt dat eiseres een vergoeding vorderde wegens kennelijk onredelijk ontslag zoals voorzien in artikel 9, §2 van cao nr. 109.

Het Arbeidshof oordeelde als volgt:

"Naar het oordeel van het arbeidshof zou geen enkele normale en redelijke werkgever na een arbeidsongeschiktheid van niet eens twee weken overgegaan zijn tot de beëindiging van de arbeidsovereenkomst van een werknemer, ook al bekleedde die in de onderneming een verantwoordelijke functie noodzakelijk voor de goede werking van de dienst waarin die werkzaam is. Het is dan ook 'kennelijk' onredelijk dat een werkgever in die omstandigheden overgaat tot het ontslag van een zieke werknemer. Het arbeidshof acht de toekenning van een schadevergoeding gelijk aan zes weken loon gepast, gelet op de aard van het kennelijk onredelijk karakter van het ontslagmotief."

De vergoeding werd aldus toegekend op basis van de cao betreffende de motivering van het ontslag. Deze cao heeft o.a. tot doel dat de werknemer het recht heeft om de redenen van zijn ontslag te kennen. Artikel 8 van de cao geeft een definitie van kennelijk onredelijk ontslag, met name een ontslag van een werknemer die is aangeworven voor onbepaalde tijd, dat gebaseerd is op redenen die geen verband houden met de geschiktheid of het gedrag van de werknemer of die niet berusten op de noodwendigheden inzake de werking van de onderneming, de instelling of de dienst en waartoe nooit beslist zou zijn door een normale en redelijke werkgever. Het Arbeidshof oordeelt tevens dat dit een marginale toetsing betreft, alleen de kennelijke onredelijkheid van het ontslag mag getoetst worden en niet de opportuniteit van het beleid van de werkgever.

De rechtbank oordeelt dat deze vergoeding is toegekend naar aanleiding van de beëindiging van de beroepswerkzaamheid en aldus beroepsmatig van aard is, en dit ongeacht het feit dat het eiseres is die uiteindelijk zelf de arbeidsovereenkomst heeft beëindigd. De vergoeding werd immers toegekend ingevolge een collectieve arbeidsovereenkomst en aldus in toepassing van het arbeidsrecht. De rechtbank oordeelt dat deze vergoeding een belastbare bezoldiging overeenkomstig artikel 31, tweede lid, 3° WIB 92 vormt.

5. Rechtsplegingsvergoeding

Partijen voeren geen betwisting over het geïndexeerd bedrag van de rechtsplegingsvergoeding, zijnde 1.430,00 euro.

De beide partijen worden gedeeltelijk in het ongelijk gesteld. Het past daarom de gerechtskosten als volgt tussen hen te verdelen: 4/5 ten laste van verweerder en 1/5 ten laste van eiseres.

OM DEZE REDENEN

DE RECHTBANK

Rechtdoende op tegenspraak.

Alle andere en strijdige conclusies verwerpend.

Verklaart de vordering van eiseres toelaatbaar en gegrond in de hierna bepaalde mate.

Beveelt de herberekening en daaruit voortvloeiende ontheffing van de aanslag in de personenbelasting op naam van eiseres voor het aanslagjaar 2018 met kohierartikel (...) in de mate dat een bedrag van 34.370,76 euro ten onrechte werd opgenomen in code 1308.

Veroordeelt verweerder tot terugbetaling van de betaalde of ingehouden sommen die uit hoofde van de aldus ontheven aanslag ten onrechte werden betaald en/of ingehouden vermeerderd met de moratoriumintresten overeenkomstig artikel 418 WIB 92.

Veroordeelt verweerder tot het betalen van 4/5 van de kosten van het geding, in hoofde van eiseres vereffend door de rechtbank op een rechtsplegingsvergoeding t.b.v. 1.144,00 euro (4/5 van 1.430,00).

Veroordeelt eiseres tot het betalen van 1/5 van de kosten van het geding, in hoofde van de Belgische Staat niet begroot en door de rechtbank vereffend op 0,00 euro.

Bijdrage Fonds wet 19/03/2017 gestort door eiseres, is definitief verworven voor het Fonds.

Dit vonnis werd uitgesproken op één oktober tweeduizend eenentwintig in openbare zitting van de Kamer AFi1, die samengesteld was uit:

A. Bellens, rechter
N. Daneels, griffier